

forsøgt, er snarere udtryk for lidt forskellig opfattelse, men det er imidlertid vigtigt at bevare revaliderings- og pensionsnævnet for at sikre, at afgørelsen om pension træffes på et bredt erfaringsgrundlag. Kun få kommuner vil råde over tilstrækkelig viden til at kunne vurdere en række ansøgningers indhold, og aftalen mellem kommunerne og regeringen om forenkling af pensionssystemet kan vel også tages som udtryk for, at man i kommunerne finder det nuværende system for vanskeligt til kommunal behandling.

Det er vigtigt, at forståelsen for, at nogle mennesker har brug for førtidspension, hviler på en bred folkelig baggrund. Sammensætningen af revaliderings- og pensionsnævnet kan vel tages som udtryk for en bred folkelig baggrund, samtidig med, at der er tale om ekspertise på forskellige områder, f.eks. arbejdsmarkedsforhold og handicapspørgsmål. Denne bredde sikres ikke ved overflytning af kompetence til kommunalbestyrelsen. Ud over det anførte kommer hensynet til retssikkerheden. Afgørelserne hviler dels på et retsligt grundlag, dels på praksis udviklet gennem mange år. Denne udvikling bør bevares. Hertil kommer, at det for ansøgeren navnlig i de små kommuner vil kunne føles overordentlig ubehageligt at skulle have så indgribende en afgørelse truffet af mennesker, der måske er naboer eller bekendte, og som samtidig gennem finansieringen også skal være med til at betale pensionen.

Det foreliggende forslag bør afvises.

Til § 3, nr. 7. Forslaget i § 33, sidste del, bør klart afvises. Det vil være helt tilfældigt, hvornår en pensions sag bliver afgjort. Der er ventetid på undersøgelser, arbejdsprøvning, sagsbehandlere har ferie, er på kursus, bliver syge eller er på barselorlov for blot at nævne nogle udsættelsesgrunde, som ansøgeren er helt uden indflydelse på. Hertil kommer, at man kan forestille sig, at sager forhales på grund af kommunale budgetter, en handle måde, vi har indtryk af anvendes i sager om dyre hjælpemidler bl.a. Retssikkerheden er ved det forslag helt vilkårlig. Nogle kommuner har kort behandlingstid, andre lang, fordi sagsområdet er lavt prioriteret. Nogle ansøgere rejser sag som 58-årige og vil først få sagen afgjort som 60-årige og derved komme på folkepensionsniveau. Det forslag fortjener ingen behandling – bør afvises.

Til nr. 10, § 50. Bestemmelsen er igen en begrænsning af retssikkerheden. Tilsyneladende bliver der som nu en klageinstans, men den nu gældende mulighed for at få pensionssagen prøvet ved landets højeste klageinstans bortfalder i realiteten, og hermed også for at få sagen prøvet ved den instans, der sidder inde med den største erfaring på området, og som er med til at sikre en vis ensartethed gennem afgørelserne. Man bør overveje udvidet mulighed for at lade sagen prøve ved ankestyrelsen.

Til nr. 16, § 52, om finansiering

Dette forslag hviler på den tidligere omtalte myte om kommunernes manglende vilje til revalidering, fordi pension er billigere, og det skal igen fastslås, at den ikke er rigtig, det er ikke erfaringen. Staten bør som hidtil afholde udgifterne til pension.

Mange små og mindre kommuner har et så ringe indtægtsgrundlag, at det vil få indflydelse på tilkendelse af pensioner; der vil blive givet afslag, eller sagen vil blive forhalet af budgetmæssige grunde, og der vil ikke blive iværksat revalidering, fordi det ganske enkelt ikke er muligt. I nogle kommuner er indtægtsgrundlaget så ringe, at pensionisterne betaler lige så meget i skat som landbrugerne, selv om landbrug er hovederhverv i kommunen. Hertil kommer, at staten og ikke kommunerne har indflydelse på lovgivningen, som sikrer revalideringsmuligheder, og som skaber mulighederne på arbejdsmarkedet.

Antallet af pensionister på førtidspension vil være forskellig fra landsdel til landsdel bl.a. på grund af arbejdsmulighederne. I landkommuner og kommuner med udpræget fiskerierhverv vil der sjældent være et varieret erhvervsudbud, og det er derfor også vanskeligere at revalidere i disse områder. Disse områder er samtidig de fattige kommuners område, som så skal tynge yderligere ved at overtage en del af pensionsfinansieringen, og der vil komme en række uvedkommende hensyn ind i afgørelserne.

Forslaget bør på det bestemteste afvises. Når beslutningsgrundlaget – myten – er forkert, bliver beslutningen det også.

Til § 4, nr. 6, om ankenævnenes indskrænkede muligheder

Denne bestemmelse er jo et udslag af regeringsaftalen med kommunerne om budgetsik-